

Ascó: un mal símptoma

D'un temps ençà, diversos baròmetres d'opinió han posat de manifest la creixent desconfiança que la major part de la població sent per la política i, sobretot, per la classe política que la representa. Un descontentament i un desencant que, de manera aparentment paradoxal, ha augmentat progressivament a mesura que la democràcia anava consolidant-se. Un descrèdit que encara s'ha accentuat més amb el desvetllament dels casos del Palau de la Música i l'Operació Pretoria. Casos que han convertit el tan admirat oasi català en una entelèquia entranyable.

Per tal de posar-hi remei, s'han plantejat amb timidesa algunes propostes de canvi que permetin una major implicació de la població en el sistema electoral. Entre elles, en veu baixa, quasi a cau d'orella, la implantació de les llistes obertes. Proposta, aquesta, que compta amb l'oposició visceral dels *aparells* dels partits, que senten perillar la seva preeminència, la seva raó d'ésser i el seu *status quo*.

Malauradament, els fets demostren que la voluntat d'avançar en l'aprofundiment de la democràcia i en una major participació ciutadana és més teòrica i ornamental que no pas real. L'exemple més clar l'hem tingut els darrers dies a Ascó. L'ajuntament d'aquest municipi de Ribera d'Ebre havia de decidir un tema d'una importància fonamental per al seu poble. Deixant de banda el fons de l'assumpte —no ha complert la població amb escriure el seu percentatge de solidaritat energètica i de seguretat?— el que ha estat més rellevant és el sistema de decisió: ha votat exclusivament el ple de l'ajuntament.

I ací, precisament, rau el problema: tractant-se com es tractava d'una qüestió bàsica, que no tan sols afecta al present sinó sobretot al futur del municipi, per quin motiu s'ha cregut que no era necessari plantejar un referèndum que permetés conèixer amb certesa quina és l'opinió de tots els implicats? Realment els nou regidors consideren que tenien dret a prendre, unilateralment i sense consultar ningú, la decisió final sobre un assumpte tan crític com aquest? Potser haver estat escollit per a representar els seus veïns els converteix en experts sobre la matèria? Passen, per aquest sol fet, a esdevenir *primus inter pares* front als seus conciutadans?

Fins quan alguns polítics narcisistes seguiran creient que el fet d'ésser escollits cada quatre anys els converteix en uns éssers superiors i infal·libles, que tenen dret a decidir sense necessitat de consultar amb els seus representats? Quin nivell de desafecció electoral s'ha d'assolir per a que els polítics abandonin els seus setials i es tornin a situar a ras de terra, anivellats amb la resta de la població? Com es pretén recobrar la confiança i el crèdit en el nostre sistema polític i en la classe política si no són capaços de recórrer, quan la circumstància ho requereix, al més directe, simple i elemental exercici de la democràcia, el referèndum? Fins quan es mantindrà aquesta mena de despotisme democràtic?

Alguns es demanen com és possible que l'abstenció vagi augmentant període electoral darrera període electoral... Tanmateix, potser la pregunta hauria d'ésser a la inversa: com és possible que no assoleixi un nivell creixi encara més vergonyós?

dijous, 5 de febrer del mxx

© Cesc Serrahima 2010
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

